

Probleem'n? Pogt neem'n!

Door Luuk Miedema,
preventie alcohol&drugs

“We zouden het zo weer doen.”

Negen jaar keet op het erf, spannend, maar vooral een veilig gevoel.

In 2011 haalde de oudste zoon van Henk en Marijke van de Broek met de trekker een keet op. Hij was 16 jaar en samen met zijn vrienden wilde hij een plek voor zichzelf. Negen jaar later kijken Henk en Marijke van den Broek terug op een avontuur dat zo nu en dan spannend was, maar wat heel goed is afgelopen.

Henk heeft in het begin nog wel eens zijn gezag moeten laten gelden: “Achteraf gezien is de leeftijd van 16 jaar het lastigst. De jongens willen dan alles uitproberen, ze willen jou ook uitproberen en de gevolgen kijken ze niet naar. Als ze een jaar of twintig zijn worden ze al een stuk verstandiger. Ze werken dan, dus op vrijdagavond kunnen ze het niet te gek maken en door de week al helemaal niet. Maar toen ze zestien waren, dan gingen ze naar Hent en daarna gingen ze weer in de keet zitten. Dat was niet afgesproken. Dus moest ik er 's nachts mijn bed nog uit om ze allemaal weg te sturen.”

Marijke heeft ook nog levendige herinneringen. “Als moeder blijf je toch altijd wakker tot je kinderen binnen zijn. Maar op een gegeven moment dacht ik met die keet wel ‘waar zijn we aan begonnen’. De groep werd op een gegeven moment veel te groot. We hebben het er toen ook serieus over gehad om de tent te sluiten. Zo'n grote groep dat houd je niet in de hand. Maar dat loste uiteindelijk helemaal zichzelf op. In zo'n grote groep ontstaat vanzelf ruzie en toen dat gebeurde is de helft van de groep vertrokken en zaten we weer met de vaste vrienden groep die we al jaren kenden.”

Het aansturen van zo groep, dat moet je met vallen en opstaan leren. In het begin werden de problemen van de keet aan tafel besproken. Dan moest zoon William daarna in de keet aan zijn vrienden vertellen wat er mis was gegaan en hoe het anders moest. En daar werd hij dan weer op aangekeken. De oplossing was een gesprek met de vier jongens die samen de keet bestuurden. Voortaan werden met hen afspraken gemaakt. Met hen hebben Henk en Marijke aan tafel gezeten en regels

opgesteld, waar ze allemaal hun handtekening onder hebben gezet. Dat werkte veel beter. Ze hielden zich behoorlijk goed aan de afspraken. Hoewel ‘met mate’ drinken altijd wel een probleem bleef. “Maar”, zegt Henk, “Je moet altijd zorgen dat je in gesprek blijft. Je kan alles wel afkeuren, maar dat werkt niet. Je kan er beter zo nu en dan eens even bij gaan zitten, ze kijken je echt niet weg.”

Een volgend moment van overleg was voor de ouders. Met de preventiewerkers die in opdracht van de gemeente Ede werken, hebben Henk en Marijke een ouderavond georganiseerd. De keet zat bomvol, deze keer met ouders. Samen bespraken ze wat voor hen de grenzen waren aan het gedrag van de jongeren en hoe ze elkaar daar bij konden helpen. Marijke: “Er was één moeder, die zo'n keet helemaal niet zag zitten, maar die kwam wel, dat vond ik dapper.” Een vader stond er heel anders in: “Ik kan wel beloven dat ik mijn zoon ophaal als hij teveel heeft gedronken, maar op zaterdagavond kan ik zelf ook niet meer rijden!” Uiteindelijk zijn de ouders er goed uitgekomen. Aanleiding tot verder formeel overleg is er daarna niet meer geweest.

Informeel contact is er nog steeds. Soms is er een barbecue bij de keet en veel ouders komen nog ieder jaar naar het caridschieten bij de keet. Ook met toenmalig burgemeester Van der Knaap en raadsleden van de gemeente Ede zijn de ouders en jongeren van de keet in gesprek geweest. Op een vrijdagavond zijn ze met twee busjes afgezet bij het erf en mochten ze de keet gaan zoeken. Dat duurde wel even voordat ze die gevonden hadden. Maar toen iedereen binnen zat, was het meteen gezellig. Die ontmoeting heeft heel veel bijgedragen aan het begrip over en weer. En volgens de altijd pragmatische ouders was het ook een mooie aanleiding voor de jongeren om de keet weer eens helemaal op te ruimen.

Maar ook zonder hoog bezoek uit Ede zijn er altijd wel activiteiten voor jong en oud rondom de keet: Weilandsurfen, watergevechten, een geïmproviseerd zwembad en als dat gaat lekken een moddergevecht. Marijke “Onze jongere kinderen daagden de jongens van de keet vaak uit.” De bakjes met water werden na verloop van tijd emmers en over het hele erf renden er jongens en meiden rond. Iedereen was kletsnat, wij ook. Aan ideeën geen gebrek, tegenwoordig staat er zelfs een mobiele jacuzzi, die te huur is voor belangstellenden. Maar ook als er gewerkt moet worden doet iedereen mee. Marijke: “Op Henk zijn verjaardag moest er mais gekneusd worden, maar de machine was kapot. De visite zat al binnen. Bij dat soort problemen helpen de bezoekers van de keet allemaal. En als ze daarbij vies en nat worden, dan komen ze daarna zo nodig maar even binnen voor een paar droge sokken.”

De meeste verhalen over de keet zijn bijzonder vrolijk. Maar alcohol, vooral als jongens en meisjes nog de weg op moeten blijft altijd spannend. “Je ziet dat er nog steeds ongelukken gebeuren, maar gelukkig hebben we met deze groep geen rare dingen meegemaakt. Met mijn eigen leeftijdsgenoten was dat wel anders zegt Henk. “Indertijd zijn er meerdere bekenden van mij verongelukt. Het ging er toen ook echt nog wel wat ruiger aan toe. Er waren mensen die ruim 100 kilometer per uur door Veenendaal scheurden. Dat zie je nu niet meer.”

Wat alcohol betreft lijkt er bij de jongere kinderen wel iets te veranderen. Henk en Marijke hebben nog twee jongere zoons die allebei naar een keet met leeftijdsgenoten gaan in de buurt van Lunteren. “Die jongeren zijn toch anders dan de groep die bij ons in de keet zit. Je ziet meer Radler. Ze zien de risico's veel meer. Zij drinken meestal niet als ze nog de weg om moeten. En als er toch iemand dronken naar huis gaat, dan letten ze echt op elkaar. Laatst konden ze even iemand niet vinden, ze zijn met een groep gaan zoeken en ze belden ook de ouders.” De oudere groep zou dat echt niet op die manier gedaan hebben.

En als jullie nu opnieuw de keuze zou moeten maken om een keet op het erf te zetten, zou je dat dan doen? Marijke: “Ik zou het meteen weer doen. Wij weten nu met wie onze zoon omgaat, je leert die vrienden en vriendinnen veel beter kennen. Ze gaan veel minder stappen in Ede, daar komt toch vaak alleen maar ruzie van. En zij houden er een vriendengroep aan over, vrienden voor het leven. Als ik mensen, die nu een keet willen neerzetten voor hun kinderen, een advies zou mogen geven: ‘Wees vriendelijk maar ook duidelijk, maak afspraken met de hele groep en zet die op papier.’

Nog even dit.....

Door raadslid Kees van Wolfswinkel

Omzien en opzien

Als raadslid vanuit de ‘stad’ Ede heb ik mijn vorige column, in het najaar van 2019, geschreven over de ontmoeting tussen stad en platteland. Onder andere over de inzet van onze inwoners, van zowel burgers als buitenlui, voor hun omgeving en voor hun naaste. Omzien naar elkaar als verbindende schakel in onze samenleving, op het platteland, in de dorpen en in de stad.

Maar t's was wel lastig de laatste maanden, omzien naar elkaar. Omzien naar elkaar op anderhalve meter afstand, hoe doe je dat? Omzien naar elkaar, als je niet meer naar je oude vader kan in het verpleeghuis, wat is het

alternatief? Omzien naar elkaar, als de kerken grotendeels gesloten zijn en de openbare opgang naar Gods huis nauwelijks meer mogelijk is, hoe houden we elkaar dan nog vast?

Veel vragen die de achterliggende tijd gespeeld hebben. En gelukkig, we hadden veel oplossingen. We zijn creatief en vindingrijk genoeg om daarmee aan te slag te gaan. Raambezoeken, beeldbellen, boodschappen-service en ‘digitale’ kerkdiensten. En mooie initiatieven waarbij inwoners gezamenlijk de handen uit de mouwen steken, zoals in het artikel in een vorig nummer van Het Verhaal waarin de oudere Harskampers verrast wer-

den met een boodschappenpakket.

De samenleving werd echt op zichzelf teruggeworpen. Gezinnen waar opeens van alles georganiseerd moest worden, van thuiswerkplekken tot onderwijs voor de kinderen. Het belang van vitale gezinnen kon niet beter onderstreept worden. En gelukkig is er veel goed gegaan. Ook in deze bijzondere tijden blijkt de samenleving veerkrachtig te zijn. En zijn nieuwe vormen van ontmoeting ontstaan.

Goed om dit vast te houden. Ook nu ten aanzien van de coronacrisis versoepelingen afgesproken worden. Omzien naar elkaar blijft

belangrijk, ook de toekomstige tijd. Mischien raakt de coronacrisis wat op de achtergrond, hoewel dat zeker niet vanzelfsprekend is. Als mensen hebben wij dat niet in de hand. Daarnaast zijn tijden economisch onzeker. We zullen daar wat van gaan merken, mogelijk ook persoonlijk. Omzien naar elkaar blijft daarom belangrijk. Maar ook opzien tot de Heere God. ‘Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere’ is het gebed van David tot God, die alles bestuurt en ons alles geven kan.